Μικρός, γελούσα με τις διαπιστώσεις των μεγάλων ότι «ο κόσμος χάλασε». Ότι «στην εποχή τους» οι άνθρωποι ήταν καλύτεροι. Πια, με πιάνω να σκέφτομαι όπως εκείνοι. Και να διαπιστώνω ότι, τελικά, η γάγγραινα της σήψης δεν περιορίζεται μόνο στην Ελλάδα. Εξαπλώνεται και έξω από τα σύνορά μας και αγνοώ, αν εμείς την εξάγουμε ή απλά είμαστε ένα από τα κράτη εισαγωγής της. Δεν αναφέρομαι στα οικονομικά σκάνδαλα, τις μίζες και τις ρεμούλες. Υπάρχουν και κάποιες άλλες καταστάσεις που φωνάζουν για την κατάντια μας.

Είμαι πατενταρισμένος γαλλόφιλος και μου είναι τελείως αδιάφορο, αν η 41χρονη ηθοποιός, Ζουλί Γκαγιέ, έχει ή δεν έχει ερωτικό δεσμό με τον πρόεδρο της Γαλλίας, Φρανσουά Ολάντ. Εκείνο που με θλίβει, είναι ότι πια ακόμα και οι Γάλλοι «αρμενίζουν στα σκατά». Αγαπούσα τον γαλλικό λαό για τις χίλιες δυο αρετές του: Ανάμεσά τους, την αγκαλιά που άνοιγε σε κάθε διωκόμενο επαναστάτη, σε αντίθεση με τους Βρετανούς που ήταν φιλόξενοι μόνο για τους έκπτωτους μονάρχες, με την κρυφή ελπίδα ότι, σε περίπτωση παλινόρθωσης, «θα είχαν τα μέσα» στην όποια χώρα. Κυρίως, όμως, τον αγαπούσα για την ολοκληρωτική έλλειψη ρατσισμού και την μνημειώδη «αχρωματοψία» του ως προς την απόχρωση του ανθρώπινου δέρματος. Και βέβαια, για τον διακριτικό τρόπο συμπεριφοράς που συνοψίζεται στη γαλλική λέξη «τακτ».

Επαναστάτες δεν υπάρχουν πια για να φιλοξενηθούν εκεί, με τον τελευταίο τους, τον Κάρλος το τσακάλι, να βρίσκεται σε γαλλικές φυλακές. Κι ο ρατσισμός απλώνεται επικίνδυνα στην Γαλλία. Κι ακόμα, με την «αποκάλυψή» του, το περιοδικό «Closer», άνοιξε τον ασκό του Αιόλου κι έκανε κύριο θέμα κουτσομπολιού την ιδιωτική ζωή του προέδρου της χώρας.

Συμπληρώνονται ακριβώς είκοσι χρόνια από το 1994, όταν ο, πρώην πια, πρόεδρος της Γαλλίας, Φρανσουά Μιτεράν, γνωστοποίησε ότι είναι ο πατέρας της Μαζαρίν Πενζό, καρπού της κρυφής σχέσης του με την Αν Πενζό. Στα 14 χρόνια της προεδρίας του, η σχέση του αποτελούσε «κρατικό μυστικό» που αφορούσε τον ίδιο, τη σύζυγό του, Ντανιέλ, και την Αν. Ο γαλλικός Τύπος, αριστερός και δεξιός, αν και γνώριζε, ποτέ δεν δημοσιοποίησε το γεγονός ότι ο πρόεδρος της Γαλλίας είχε εξωσυζυγικό ερωτικό δεσμό. Κι όταν, κάποια φορά, αγγλική λαϊκή εφημερίδα δημοσίευσε ότι ο Μιτεράν είχε εξώγαμο, οι όποιες αντιδράσεις στη Γαλλία ήταν επικριτικές για το δημοσίευμα που ασχολιόταν με την ιδιωτική ζωή του προέδρου τους, η οποία «δεν ενδιέφερε κανέναν». Η αποκάλυψη πνίγηκε μέσα σε ένα βαρύ κλίμα ενοχής των Βρετανών.

Τον ίδιο καιρό, πρωθυπουργός στην Ελλάδα ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου. Κανένας δεν ενδιαφερόταν για το γεγονός ότι είχε εξώγαμη κόρη, την Αιμιλία Ανδρέα Νίμπλουμ, καρπό της σχέσης του (στον καιρό της δικτατορίας) με την Σουηδέζα ηθοποιό Ράνια Νίμπλουμ. Μόνο η «Απογευματινή» είχε δημοσιοποιήσει την ύπαρξή της, κι αυτή το είχε κάνει το 1975, όταν ακόμη ο Ανδρέας ήταν αρχηγός κόμματος 13 συνολικά βουλευτών. Ο ελληνικός λαός το πληροφορήθηκε εκτενέστερα, όταν η Αιμιλία έφτασε στην Ελλάδα το καλοκαίρι του 1996, για να παραστεί στην κηδεία του πατέρα της.

Σε μια εποχή, στην οποία υποτίθεται ότι έχουν καταρριφθεί τα ταμπού, η ενασχόληση με το ποιος πάει με ποιαν, επειδή και μόνο ο ή η είναι ευρύτερα γνωστοί, αποτελεί την κυριολεξία της έννοιας «κατάπτωση». Πριν από καμιά πενηνταριά χρόνια, ο πατέρας μου συνήθιζε να λέει:

«Αρμενίζουμε στα σκατά».

Αν σήμερα ζούσε, θα τον διόρθωνα:

«Μπαμπά, τώρα είναι που αρμενίζουμε στα σκατά».

(protagon.gr, 13.1.2014)